

Sygnatura akt II AKa 387/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SA Bogusław Tocicki

Protokolant: Anna Konieczna

przy udziale Zbigniewa Jaworskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu 15 grudnia 2021 r.

sprawy wnioskodawcy A. G.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z 7 września 2021 r. sygn. akt III Ko 34/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. G. 240 zł tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Bogusław Tocicki	Andrzej Kot	Edyta Gajgał
------------------	-------------	--------------

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 387/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
<i>wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 7 września 2021 r. sygn. akt III Ko 34/21</i>	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
oskarżyciel posiłkowy	
oskarżyciel prywatny	
obrońca	
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	w całości			
na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			

	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY		

2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

odszkodowania
na rzecz
wnioskodawcy.

częściowo zasadny
niezasadny

Apelujący zarzucił:

• **w zakresie
odszkodowania**

1. w oparciu o art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść skutkujący bezpodstawnym uznaniem, że w niniejszej sprawie wnioskodawca nie poniósł szkody w postaci pełnego wynagrodzenia za pracę utraconego w trakcie stosowania wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz nie wykazał poniesionych kosztów obrony, podczas gdy w niniejszej sprawie wykazano, iż wnioskodawca nie otrzymał żadnego wynagrodzenia w trakcie niesłusznego pozbawienia go wolności oraz korzystał z pomocy obrońcy w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu, a co za tym idzie musiał

ponieść koszty
wynagrodzenia
adwokata, a
jednocześnie brak
jest okoliczności
przemawiających za
nieuwzględnieniem
wniosku w tym
zakresie, zaś
doznana szkoda
pozostaje
w adekwatnym
związku
przyczynowym z
represyjną
działalnością
organów państwa,
jakiej doznał
wnioskodawca;

2. w oparciu o
art. 438 pkt 2 kpk
obrazę przepisów
postępowania, która
mogła mieć wpływ
na treść orzeczenia,
art. 322 kpc w zw. z
art. 8 ust. 3 ustawy
lutowej w zw. z art.
558 kpk poprzez jego
niezastosowanie w
sytuacji, gdy
udowodnienie
wysokości szkody
materialnej
doznanej przez
wnioskodawcę z
uwagi na znaczny
upływ czasu od
zaistnienia
zdarzenia
odszkodowawczego,
a w konsekwencji
zniszczenie
istotnego dla
wykazania
wysokości szkody
materiału

dowodowego, było niemożliwe;

• **w zakresie zadośćuczynienia**

3. w oparciu o art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść skutkujący niewłaściwym uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą adekwatną i proporcjonalną zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez wnioskodawcę A. G. na skutek pozbawienia go wolności w okresie od 02.09.1982r. do 04.10.1982r. jest kwota 16.000,00 zł, pomimo, iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś te względy przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy znacznie wyższej kwoty zadośćuczynienia;

4. w oparciu o art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów

postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 kpk poprzez pominięcie i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, wynikających z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, które miały wpływ na wymiar krzywd wnioskodawcy, a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, w szczególności sposobu w jaki był zatrzymany i traktowany w trakcie osadzenia wnioskodawca, okresu izolacji, bardzo młodego wieku wnioskodawcy, bardzo złych warunków osadzenia, nieustannego poczucia lęku i strachu o własne bezpieczeństwo u wnioskodawcy, stosowanie wobec wnioskodawcy niedozwolonych metod śledczych, stosowanie przemocy, wywieranie nacisków, negatywnego wpływu tych wydarzeń na jego zdrowie fizyczne

i psychiczne, w szczególności pominięcie, że wnioskodawca w związku z przeżytą traumą cierpiał na nerwicę, a także pominięcia faktu zmuszenia wnioskodawcy do zwolnienia się z pracy;

5. w oparciu o art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. uznanie, że warunki, w jakich przebywał wnioskodawca w trakcie osadzenia były względne i nie sposób uznać je za urągające ludzkiej godności, wnioskodawca nie doznał żadnych istotnych dolegliwości na skutek niesłusznego

pozbawienia go wolności;

z ostrożności procesowej

6. w oparciu o art. 438 pkt 1a) kpk obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 kc w zw. z art. 445 § 2 kc oraz art. 448 kc, w zbiegu z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, poprzez ich błędną wykładnię i bezpodstawne przyjęcie, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 16.000,00 zł jest kwotą odpowiednią w przypadku krzywd A. G. doznanych na skutek pozbawienia go wolności w okresie od 02.09.1982r. do 04.10.1982 r. oraz niewskazanie, w jaki sposób i na jakiej podstawie Sąd I instancji ustalił wysokość zadośćuczynienia w kwocie 16.000,00 zł na rzecz wnioskodawcy;

- w zakresie odsetek

7. w oparciu o art. 438 pkt 1a) kpk obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 kc poprzez jego niezastosowanie i nie przyznanie od zasądzonych sum

	<p>odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, pomimo, iż takie żądanie zostało zgłoszone we wniosku z dnia 23 marca 2021r.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Nie dopuścił się Sąd Okręgowy błędu w ustaleniu rozmiarów wyrządzonej wnioskodawcy szkody. Ustalenie wysokości utraconego wynagrodzenia ma uzasadnienie w doświadczeniu orzecznictwem odwołującym się do analizy spraw podobnych, z którego wynika, że w przypadku tymczasowego aresztowania, nieprzekraczającego 3 miesięcy, wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę było wypłacane w wysokości 50 %.</p>			

Wnioskodawca poza gołosłownymi twierdzeniami nie wykazał, że było inaczej w jego przypadku. Tak również należało ocenić twierdzenie wnioskodawcy, że poniósł wydatki na obrońcę w toczącym się postępowaniu karnym. Jak zasadnie zwrócił uwagę Sąd orzekający, w postępowaniu przed Sądem Najwyższym oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, co nie może budzić wątpliwości w świetle zachowanych dokumentów. Poza tym nawet zeznania wnioskodawcy nie wskazują jednoznacznie na to, że na etapie toczącego się przeciwko niemu postępowania przygotowawczego korzystał z pomocy obrońcy z wyboru, nie mówiąc już o tym, że nie wykazał czy i w jakiej wysokości poczynił na ten cel wydatki. Z tych wszystkich powodów ustalenia faktyczne w zakresie odszkodowania nie są dowolne.

Uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zawiera

wyliczenie okoliczności mających wpływ na wysokość zasądzonego zadośćuczynienia, które Sąd Apelacyjny - co do zasady aprobuje.

Pogłębiona analiza tych okoliczności prowadzi do wniosku, że ich ocena dokonana przez Sąd I instancji w zakresie rozmiaru wyrządzonej krzywdy i stopnia dolegliwości dla represjonowanego doprowadziła do przyznania adekwatnej rekompensaty. W orzecznictwie podkreśla się, że wielkość zadośćuczynienia powinna zależeć od oceny całokształtu okoliczności.

Bezspornym jest również, że wysokość sumy zadośćuczynienia nie jest łatwa do precyzyjnego ustalenia, a żadna kwota pieniężna nie jest w stanie w pełni i w sposób doskonały zrekompensować krzywd wynikłych z internowania. Zadośćuczynienie, wobec niewymierności szkody niemajątkowej, ma zrównoważyć

negatywne przeżycia i jest swoistego rodzaju sankcją za naruszenie dóbr osobistych, dlatego jego zakres jest wyznaczony regulacjami prawa cywilnego, określającymi katalog dóbr osobistych. Chodzi tutaj o takie kwestie, jak: naruszenie wolności człowieka, również przy uwzględnieniu jej aspektu wewnętrznego, tj. wolności od obawy i strachu, od użycia przemocy czy zrealizowania groźby, naruszenie możliwości swobodnego dysponowania wartościami osobistymi. W tym zakresie należy uwzględnić czas pobytu w więziennej izolacji oraz okoliczności temu towarzyszące. Nadto zadośćuczynieniu podlega naruszenie czci i godności człowieka, tj. jego dobrego imienia, reputacji, poczucia własnej wartości. W tym aspekcie należy uwzględnić wykonywany przez wnioskującego zawód czy funkcję, związaną z tym odpowiedzialność i społeczne zaufanie,

pozycję społeczną,
rozległość
utrzymywanych
kontaktów, sposób
traktowania w
prowadzonym
postępowaniu, itp.
W formie
zadośćuczynienia
należy też
zrekompensować
krzywdę związaną z
naruszeniem
nietykalności,
prywatności,
intymności
niesłusznie
osadzonego oraz z
naruszeniem
zdrowia w postaci
cierpień
psychicznych
związanych z
pobytem, w tym
i tych, które
wiążą się z
pogorszeniem stanu
zdrowia, również
fizycznego, czy
nawet samą obawą
o możliwość jego
pogorszenia z uwagi
na warunki izolacji.
Istotne jest zatem
to, że ustalając
wysokość
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę
należy stosować
kryteria
zindywidualizowane,
właściwe zarówno
dla osoby
represjonowanej,
jak i przystające do
okoliczności sprawy.
Na wysokość
zadośćuczynienia
winny składać się
doznane cierpienia

pokrzywdzonego, których rodzaj, czas trwania i natężenie podlega ustaleniu i ma w konsekwencji przełożenie na wysokość zasądzonej kwoty (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 10 lipca 2013 r., II AKa 222/13, LEX nr 1388788).

Przypomnieć jedynie marginalnie należy, że chodzi o krzywdę, której doznał represjonowany (który jest jednocześnie wnioskodawcą lub w miejsce którego - w razie śmierci - wstępują osoby wymienione w przepisie) nie zaś bezpośrednio o krzywdę (wynikająca np. ze strachu o życie i zdrowie osoby pozbawionej wolności) członków rodziny represjonowanego, mimo oczywistości, że pozbawienie wolności represjonowanego wyrządzało taką, oczywistą krzywdę, bezpośrednio także jego najbliższym.

Przy ustaleniu wysokości kwoty zadośćuczynienia należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie

okoliczności
rzutujące na
określenie rozmiaru
krzywdy
wyrządzonej, w tym
zwłaszcza okres
izolowania jej od
społeczeństwa,
stopień dolegliwości,
z jaką wiązało
się stosowanie tej
formy represji, a
więc przykrości i
przeżycia natury
moralnej z tego
wynikające, jak
również konieczność
poddania się
rygorom związanym
z pozbawieniem
wolności.

Zadośćuczynienie z
tytułu niesłusznego
pozbawienia
wolności jako
rekompensata za
doznane cierpienia
fizyczne i krzywdy
moralne, zgodnie
z ukształtowanym
orzecnictwem, nie
może mieć ani
charakteru
symbolicznego, ani
nie może być
nadmierna, bowiem
jej wysokość nie
może służyć
bezpodstawnemu
wzbogaceniu.

Jednocześnie kwota
zadośćuczynienia
musi być utrzymana
w rozsądnych
granicach, gdyż
musi odpowiadać
również aktualnym
warunkom życia i
przeciętnej stopie
życiowej

społeczeństwa. Jest
oczywiste, iż
określanie
wysokości
zadośćuczynienia
ma w takim ujęciu
charakter ocenny.
Niewątpliwie
ustalenie, jaka kwota
w danych realiach
in concreto jest
odpowiednia, należy
do sfery swobodnego
uznania
sędziowskiego i
w postępowaniu
odwoławczym zarzut
niewłaściwego
ustalenia kwoty
zadośćuczynienia
może być skuteczny
tylko wtedy, gdy
zaskarżone
orzeczenie w sposób
wrażny narusza
zasady ustalania
tego
zadośćuczynienia.

Oceniając z tej
perspektywy
ustalenia Sądu I
instancji co do
rozmiaru krzywdy i
zarzuty apelacyjne
je kwestionujące
miano na uwadze co
następuje:

Przy ocenie
rozmiarów
wyrządzonej
wnioskodawcy
krzywdy nie można
było brać pod
uwagę uszczerbku
na zdrowiu
stwierdzonego w
dniu 28.03.1983r.
przez Rejonową
Wojskową Komisję

Lekarską.
Zdiagnozowany
wówczas zespół
dezadaptacyjno-
nerwicowy z
elementami
przygnębia łączyć
należy bowiem w
światle zasad logiki
i doświadczenia
życiowego z czynną
służbą wojskową,
jaką A. G. odbywał
od 5.11.1982r.

Przeciwnie
twierdzenia
wnioskodawcy nie
miały żadnego
dowodowego
uzasadnienia.

Tymczasowe
aresztowanie
represjonowanego w
zakresie skutku
jakie mogło wywrzeć
dla jego opinii
w społeczności w
której funkcjonował
(praca, rodzina,
znajomi, sąsiedzi)
uznano za nie
wiążące się z daleko
idącymi
konsekwencjami
(np. w zestawieniu z
niesłusznym
pozbawieniem
wolności z powodu
zarzutu popełnienia
przestępstwa,
zwłaszcza
pospolitego.
Uprawnione jest
wnioskowanie, że
każda z osób
mających w
przeszłości i
przyszłości kontakt
z represjonowanym,

mająca minimalną wiedzę o realiach ówczesnego ustroju i nie uwikłana negatywnie w jego funkcjonowanie, nie miała żadnych wątpliwości co do tego że został on pozbawiony wolności całkowicie niesłusznie, za działalność zasługującą na pełne uznanie, solidaryzowanie się z nim (co potwierdzają także zeznania wnioskodawców opisujących akty solidarności ze strony współpracowników represjonowanego). Nie pomięto przy tym odczuć (cierpień) represjonowanego związanych z całkowicie usprawiedliwionym poczuciem niesprawiedliwości, wynikającego ze świadomości, że został on (nie wiedział do końca na jak długo) pozbawiony wolności przez organy własnego państwa, za działalność nie tylko nie bezprawną (w ujęciu obiektywnym), ale pożądaną od obywatela każdego państwa, chcącego

<p>realnie mieć demokratyczny charakter.</p> <p>Mając więc na uwadze rodzaj i natężenie okoliczności, które in concreto kształtowały krzywdę jakiej doznał A. G. Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że kwotą zadośćuczynienia, spełniającą adekwatnie cele jakiemu ma służyć jest 16000 zł (zblizona do trzykrotności miesięcznego przeciętnego wynagrodzenia za miesiąc pozbawienia wolności, a przez to stanowiąc także realną ekonomicznie rekompensatę).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o:</p> <p>1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie w pkt 1 odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

2. zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
zasądzenie na rzecz
wnioskodawcy:

- dodatkowej
kwoty
150.103,70 zł
(słownie: sto
pięćdziesiąt
tysięcy sto trzy
złote 70/100)
tytułem
zadośćuczynienia
za doznaną
przez
wnioskodawcę
krzywdę na
skutek
niesłusznego
pozbawienia
wolności wraz
z odsetkami
ustawowymi za
opóźnienie od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty;
- dodatkowej
kwoty 4.826,50
zł (słownie:
cztery tysiące
osiemset
dwadzieścia
sześć złote
50/100)
tytułem
odszkodowania
doznaną przez
wnioskodawcę
szkodę na
skutek
niesłusznego
pozbawienia
wolności wraz
z odsetkami
ustawowymi za

<p>opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;</p> <p>względnie</p> <p>3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski zwarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że kwota zadośćuczynienia zasądzona przez Sąd I instancji, spełni adekwatnie cele jakim ma służyć. Stanowi realną ekonomicznie rekompensatę, gdyż jest zbliżona do trzykrotności miesięcznego przeciętnego wynagrodzenia za miesiąc pozbawienia wolności.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>	

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
Apelacja nie dostarczyła argumentów do zmiany wyroku w zakresie wskazywanym we wnioskach środka odwoławczego. Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia i oceny Sądu I instancji.		
5.2. Zmiana wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	O wydatkach poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 13 ustawy lutowej, zgodnie z którym ponosi je Skarb		

	Państwa. Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz A. G. 240 zł tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.			
7. PODPIS				
<table border="1"> <tr> <td>Bogusław Tocicki</td> <td>Andrzej Kot</td> <td>Edyta Gajgał</td> </tr> </table>	Bogusław Tocicki	Andrzej Kot	Edyta Gajgał	
Bogusław Tocicki	Andrzej Kot	Edyta Gajgał		

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy A. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 7 września 2021 r. sygn. akt III Ko 34/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana